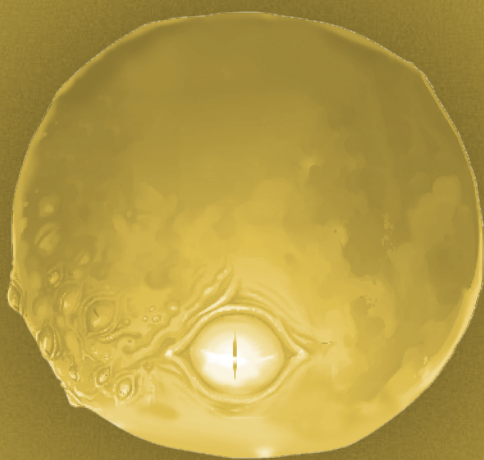

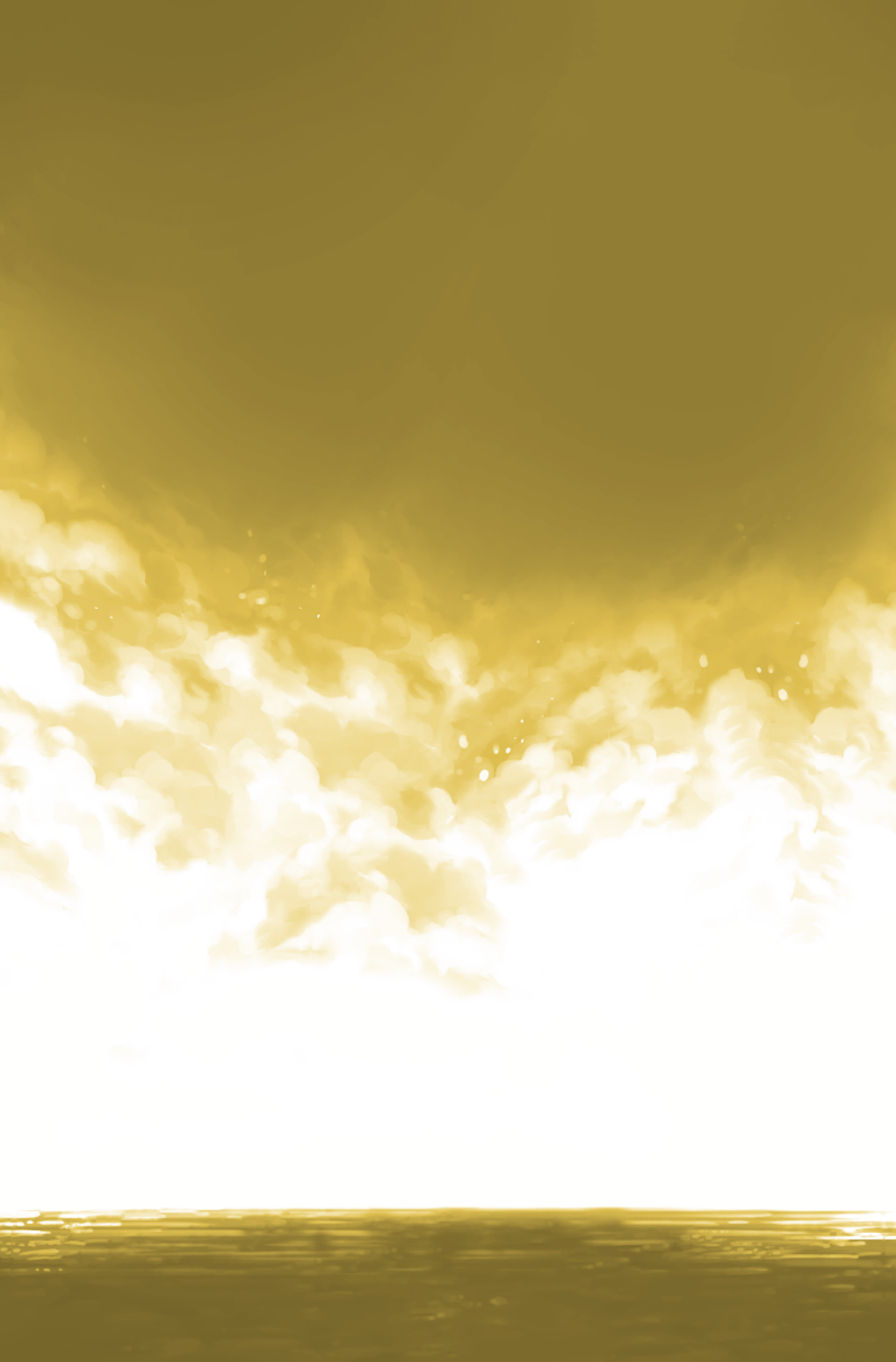
ČEPEL ENTROPIE

— VILÉM KOUBEK

VILÉM
KOUBEK
ČEPEL
ENTROPIE

ČEPEL ENTROPIE

— VILÉM KOUBEK

BRNO 2018

© Vilém Koubek, 2018

Cover illustration © Jana Kilianová, 2018

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-668-6 (PDF)

ISBN 978-80-7577-669-3 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-670-9 (MobiPocket)

**ČÁST
PRVNÍ**

VEČEŘE

Vždycky jsem obdivoval psance, hajzly, svině a kurvy. Nemám rád hošíky s hladce vyholenou tváří, kravatou a teplým místečkem. Mám rád šílené, zoufalé chlapy, chlapy se zkaženými zuby a vymláčenou palicí, chlapy, kteří se nechovají tak, jak se sluší. Zajímají mě. Jsou výbušní a neustále něčím překvapují. Mám taky rád sprosté, zkažené ženské, opilé obhroublé štětky s padajícími punčochami a bezvýraznými utahanými obličejí s rozmazanou šminkou. Zajímají mě víc zvrhlíci než svatí. Dokážu se uvolnit mezi vandráky, protože sám jsem taky vandrák. Nemám rád zákony, morálku, náboženství, pravidla. Nechci, aby si mě formovala společnost.

Charles Bukowski, *Kuráž*

Takový útěk z pekla není zrovna procházka růžovým sadem plným nadržených panen. Mnozí pekelní obyvatelé se již zamýšleli nad tím, jaký je vlastně smysl jejich uvěznění ve sféře utrpení, a tam dole se o otázce svobody dokonce polemizuje s některými dávno zesnulými filozofy. Většina z nich si však s položeným dotazem neví rady a ti odvážnější jsou zase označováni za blázny. Takže se bere jako jasná věc, že pod příkrovem pekelného žáru drží veškeré bytosti síla, kterou není možno pochopit. Beznaděj tak prošlapává cestičku k přijetí faktu, že by se zkrátka utíkat nemělo.

Obzvláště pak jste-li démoni, což znamená, že sloužíte Satanovi: jste jeho kurvy, maso do mlýnku a v podstatě taky holky pro všechno. A kdo by tak skvělé a mocné pomocné síle chtěl dovolit odejít?

Jenže když se opravdu snažíte, jde to.

Šance na úspěch je sice mizivá a daleko pravděpodobněji skončíte chycení a přetvoření do stále živého kusu sušeného masa, který si Satan pověsí v sídle jako trofej.

Ale jde to.

Potřebujete jen dostatečné množství lidí na Zemi, kteří zrovna provádějí velmi specifický druh rituálu, správnou konstelaci hvězd, i na demony extrémní toleranci vůči bolesti a skutečný důvod. Protože není nic horšího, než když si svůj útěk v polovině cesty rozmyslíte. Nejenže si vás Satan pověsí na zeď, ale zároveň se vám tam dole budou všichni smát. A pohled na smějícího se démona je snad ještě drásavější než pláč Arnolda Schwarzeneggera.

Ale jde to.

Samozřejmě, i když se vám podaří utéct, existuje stále jistá šance, že se dostanete do průseru. Nevíte totiž, co za lidi daný rituál provádí nebo jestli se jim náhodou do obřadu nevloudila trocha lidského faktoru. Pokud máte štěstí, skončí vaše esence s dočasnou amnézií v těle podobané studentky, která se prostřednictvím démonických sil snaží vyvléknout ze zkušebního termínu.

Pokud máte smůlu...

„Toníku, Toníku... probuď se!“ Plác, plác. „To jsem já, Františka.“ Chraplák zarámovaný špatně oholeným knírem a dvojicí dioptrických popelníků slintá nadšením. Snaha neztratit protézu rozbíjí zřetelnost slov. Ve vzduchu je cítit absence pasty na zuby. „Toníku!“

Démon otevře oči do světa plného šedého zákalu a krátkozrakosti. Artritida rozvibruje klouby jako vůně trávy hipíkovu sliznici. Žaludeční vředy zahlásí, že mají hlad.

„Proboha!“ vydechne ženský hlas a popelníky s odhadovaným věkem osmdesáti let odskočí s ladností atleta.

„On žije!“ vykřikne chraplák a dá repete: „To jsem já, Františka, pamatuješ?“

Nedočká se však odpovědi, takže se jeho majitelka samou nedočkavostí raději lepší ke zdi. Její zornice zvětšené brýlemi a šokem by klidně mohly mít vlastní měsíce.

„Richarde?! Proč nic neříká?“

Druhý pár očí je značně starší, i když ne na první pohled. Člověk by jim tipl zhruba pětasedmdesát, ve skutečnosti ale mají přes tři sta. „Dej mu čas se rozkoukat, Františko,“ zasípá tázaný falešně.

Nekromant.

Františka udělá dva krůčky k procitnuvšímu, který se během těch několika vteřin zbavil zákalu a dalších zdravotních problémů – v první řadě srdeční erupce, jež posloužila coby vstupenka do nového světa. Také prodělal malou osobní krizi, když si uvědomil, že lidské oko je schopno vnímat jen velmi omezenou část světelného spektra a tělo se musí spolehnout pouze na pět smyslů.

Camus by spáchal sebevraždu, ačkoli tam dole by proti té myšlence ze všech sil protestoval. Sartre by si akorát vyhrnul rolák a dál by hrál šachy s Marxem, který se snaží vyhrát jen s pěšci.

Dva další krůčky a vrzání levných umělých kloubů zatížených bezmála dvěma metráky. Špalek sádla přestrojený za lidský prst vysune po masném nose trochu výš popelníky. Zornice se zmenšují a zostřují.

„Františko?“ zasípá démon.

Jmenované úsměv málem roztrhne obličej. Její tři pytle brambor (když budeme velmi hodní) naberou obrovskou rychlost a kolizní kurz.

.

Když se pokoušíte opravit všechny škody napáchané na těle za dobrých osmdesát let života, docela vám vytráví...

„Toníku, cukroušku! Jsi zpět!“ padne mu okolo krku rozvášněná důchodkyně s kinetickou energií velryby shozené z mrakodrapu.

Prázdný žaludek Toníkovi bleskne očima. Zacukají mu koutky. Kultovní prasárna „...tak si ho hlad a říkej mu malý“ se mezi démony bohužel moc nenosí.

Richard se důchodkyni pokusí varovat, samozřejmě. Jenže zrovna v okamžiku, kdy se Františčina červivá morda démonovi vyhoupne před obličej a našpulí rty. Což Toník bere jako pokyn režiséra.

Jen místo líbačky rozpoutá jatka.

.

Ruka zaražená do masivního tukového polštáře nahmatá procitnutí. Toník si najednou přijde živý, na svém místě. Když se mu prsty zaboří do břicha velryby, kde nenarazí na Jonáše utíkajícího před Bohem, ale na spletnence střev a stažený žaludek, přepadne jej nezdolný pocit, že je doma.

Také mu konečně dojde, že leží v pokoji osvětleném svíčkami, na zemi je nakreslený pentagram se speciálními

oživovacími runami, Františka je nahá a stále stará a vedle nekromanta jsou v místnosti ještě další tři lidé. Nazí.

Průměrný věk tak sto dvacet.

Díky, Richarde.

Františka zachroptí a začne zvracet vnitřnosti. Kolena se jí podlomí s letitým zavrzáním. Obezita jásavě zvítězí, zatímco výmluvy na nefunkční štítnou žlázu konečně vzdají boj. Někdy tou dobou se Toník s velkou chutí zakousne. A zbytek osazenstva krom nekromanta začne křičet.

.

Dvě ženy a muž řevem sborově vymalují místnost jako zcela obyčejný pokoj s křesly, prošívanými dekami a televizí. Na okně usychá kytka v květináči, tapeta se pomalu, ale s láskou odlupuje ze zdí, koberec je smotaný a pohozený bokem. Pentagram a runy namalovala krev na zažloutlé lino.

Všudypřítomná postkomunistická dekadence Toníkovi překvapivě nevezme ani trochu chuti k jídlu. „Jez, nebo budeš sněden!“ v tomto případě sice není aktuální, ale „žer maso druhých, abys získal jejich sílu“ se vznáší ve vzduchu v podobě kletby řady béček o kanibalismu.

Z prokousnuté arterie chlístá krev. Františčinu cholesterolem zateplené srdce pumpuje ze všech sil, aniž by si uvědomovalo, že za chvíli nebude mít co. S prvním kousancem Toník zapomene v ráně protězu. Při dalším už rve maso a tuk vlastními zuby. Ruku tlačí Františce stále hlouběji do břicha, až narazí na masivní ledvinové kameny, játra připravená k sochání a na páteř. Obratle poslušně zahlásí přítomnost, a tak se chytne. Být břichomluvec, mohl by říkat, že má Františku na špejli.

Venku je tma, takže domovní řád dostává solidně na frak. Zespod už se ozývají rány, košťata se domáhají proboření podlahy a omítka tiše trpí, zatímco opadává. Trojice scvrklých nahých těl – Toník si je pojmenuje Mrtvola jedna až tři – se nejdřív snaží rozhodnout, zda si cení víc svého života, nebo důstojnosti. Vzhledem k tomu, že dvěma z nich šokem povolily svěrače, se na důstojnost velmi rozumně

vykašlou a svůj život svěří do rukou rčení „kdo uteče, ten vyhraje“.

Dveře jsou zamčené.

Samozřejmě.

•

Osmdesátiletý Toník svými majestátními sto padesáti centimetry zvedne, také stopadesáti-, ale kilovou, Františku. Tedy to, co z ní zbylo. V podstatě je to míň Františka a víc zbytky tkáněmi oblemcaných kostí, které plynule navazují na spodní část trupu a pohromadě je drží už jen tuk a kůže.

Tři Mrtvoly u dveří funí, škrábou na dřevo, lámou si při tom nehty a zoufale přemýšlejí, kam zmizely klíče. U vchodu jsou na sebe namačkané jako tři opravdu staré a špatně vyřezané kuželky. Takže jakmile se Toník zbaví zbytku torza a vrhne se k nim, v podstatě nemají kam utéct. Do povalených důchodců se vrhne s vervou kombajnu, kterému na záda funí pětiletka: trhá, kouše, drásá, polyká a hltá.

Tělní tekutiny šplíchají do vzduchu, umělé kosti pruží a praskají, ty skutečné se nelámou, ale spíš drolí. Kůže se samým překvapením po mnoha letech svrašťlosti natahuje do rekordních rozměrů a trhá se velice neochotně. Nakonec však vždycky povolí a znechuceně při tom mlaskne.

Uklízečku někde v dáli už teď může těšit fakt, že z lina se ten bordel bude nakonec docela snadno uklízet. Přece jen ti komanči mysleli na všechno.

Trhání trupů a chlemtání krve přijde Toníkovi mile povědomé. Destrukce mu připomíná něco, co se mu teprve má vrátit do aktivní mysli, až se lidský mozek vypořádá s věděním démona. Skoro by si přál, aby toto jeho nostalgické hodování nikdy neskončilo.

Richard si ale o kouzlu okamžiku myslí své.

•

Že nepřivolal zesnulého manžela, ale vpustil do jeho těla démona, je nekromantovi jasné od počátku hostiny. Takže se

nezvaného návštěvníka ani nepokouší zapudit nebo ovládnout.

Ne, Richard je dostatečně vychytralý na to, aby se rozhodl žít v domově pro seniory, protože jde o naprosto vynikající místo pro schovávání obživlých mrtvol. Stačí, když se tělo šourá po chodbě a chrčí. Těch důchodů, co mu končí na účtu, i když musí podplácet doktory kvůli kontrolám! Dnes má navíc každý penzista kdejaká křesla a berle... Kam se hrabe sedmnácté století!

.

Paní Nováková prožila dlouhý a plodný život. Za druhé světové spala s Němci, jen když měla menstruaci. Vždycky si proto tajně připadala jako odbojářka. Nakonec vystudovala, láskyplně přijala rudou a začala pracovat jako učitelka.

Takové malé děti se vám ale podepíšou na nervech, pane jo! Paní Schovancová, co s ní bydlí a musí každý den poslouchat její historky, by vám mohla povídat.

Zestárlá učitelka si proto od důchodu nepřála nic jiného než klidný domov, kde prostě umře. A za svou zenovou zahrádku bude klidně bojovat!

Proto když smeták nepomohl, rozhodla se navštívit pana Richarda Šedivého osobně, přestože už jí nohy zrovna neslouží. Cestou měla spoustu času rozmyslet si tón, jakým s ním bude mluvit, a také, co všechno mu vyčte. Nezapomene zmínit, že má mnoho vyznamenání za zásluhy a nejedno čestné ocenění. Bude vyslovovat rychle a ostře. Nakonec se hrdě otočí na podpatku, zamanévruje svou čtyřnohou berlí a uraženě odejde.

Tak tomu holomkovi ukáže!

Došourá se ke dveřím, za kterými se ozývají divné zvuky, popadne dech a v mezích možností se pokusí hrdě nadmout. Položí ruku na zvonek...

Dveře se vyrvou z pantů a celou plochou ji převálcují. Takže se bývalá paní učitelka ani nestihne podívat, co tak strašlivého mohl ten švihák Toník Vořezálek udělat Gábince, Anetce a panu Baumanovi, když se ho teď všichni tři (ačkoli ne kompletní) pokoušejí rozervat na kusy. Nazí.

Toník spolu s třemi tentokrát už obživými mrtvolami dopadne na její tělo a v záchvatu sčítání kinetické energie jí loktem rozdrťí hlavu na kaši.

.

Ač pan Vořezálek svého času trpěl houserem, momentálně mu nedělá problém chytit hlavu za vlasy, druhou rukou jedním úderem přerazit vaz a nově stvořenou skládačku od sebe oddělit mocným tahem. Gábinka se díky jeho nově nabyté síle poprvé a naposledy někam proletí.

Její tělo bezhlavě žuchne na Toníka, který ho odkopne jak otravnou kočku, pak podsekne nohy panu Baumanovi, v tempu se postaví, chytne ho za ruku, přišlápne mu krk a následně torzo rozerve jako noviny s celostránkovou zprávou o prohře oblíbeného fotbalového týmu. Vzniknuvší postmoderní a značně abstraktní umění už se jen chvěje, na regulární pohyb je příliš roztržštěné.

Toník ale nemá čas věnovat se surrealistické brilantnosti svého díla ani jeho terminátorovskému plagiátorství. Teprve s trochou volného prostoru před sebou si totiž uvědomí, že se mu Anetka zahryzla do ramene a vyrvala mu z něj kus trapézového svalu i s klíční kostí.

Takže hbitě náklonem utrhne zbytky úponů a s nefunkční pravačkou podbaletí zmateně mrtvou Anetku, která si zjevně ukousla příliš velké sousto. Chytí ji při tom za ruku a udělá další piruetu za zvuku dislokujícího se kloubu. Bez zastavení Anetku podsekne tak, že stařena bezvládně dopadne obličejem přímo do čerstvě vysátého koberce, a pak jí oběma nohama skočí na hlavu.

Tohle už se bude uklízet hůř.

.

Byt číslo 28, který momentálně najel na vlnu extrémního větrání a abstraktního postmodernismu, ze sebe vychrlí lahvičku se svícenou vodou. Nádobka se Toníkovi rozbije v obličej.

Což ho poněkud rozhodí.

Ne snad proto, že by s ním ten křesťanský výmysl cokoliv provedl, ale spíš proto, že ho má plné oči – a na to není zvyklý. Richard využije zmatku, a přestože má v nohou více než tři sta letokruhů, raketově vyběhne na chodbu. Zabočí směrem k požárnímu schodišti a z plných sil nesrozumitelně artikuluje. Samozřejmě se jenom podvědomě drží zajeté praxe a pronášením zaklínadel předvádí show pro lidi. Nekromanti mrtvá těla ovládají myslí, nemusí jim nic říkat.

Z dalších pokojů, a že jich je na chodbě dobrých sedm, se začnou pomalu soukat vláčná těla. Z jednoho se dokonce vyšourá stará paní i s jezevčíkem.

Richard je zkrátka dobrák od kosti.

.

Cinknutí výtahu rozerve chodbu. Funguje také jako detonátor Toníkovy myšlenkové bubliny: teprve teď mu dojde, že vlastně nekromanta nemusí zabít. Vždyť před ním ten chudák utíká. Nic proti němu nemá, prostě se mu jen povedlo narušit jeho malou gerontopárty.

Z výtahu se vyvalí vozík s nákladem pilulek: vesele lupkají v plastových kelímcích zarovnaných do každodenní monotónnosti. Blondaté stvoření, které se do domova důchodců mohlo dostat jedině ze zoufalství nebo z hlubokého přesvědčení, má na průměrném hrudníku napsáno „Anička“. Noční dávku léků před sebou veze jako svatou relikvii.

Proto si poněkud předekorované chodby všimne příliš pozdě.

.

Tři zmrzačená těla na zemi, nedbale poházené žvance mozku, přelámané končetiny a kusy tkání. Toník Vořezálek s dírou v rameni, která se před jejím očima hojí, potřísněný kusy masa a celý tak nějak promočený krví.

Prosvítá akorát úsměv.

Anička by klidně vsadila své neexistující panenství na to, že ještě včera ho tak zářivý neměl.

Pilulková víla ztuhne. Pravděpodobně ji dojme ležérnost a nedbalost, s jakou se koridor proměnil v koncert goregrindové kapely.

Mrtvoly z pokojů na její úžas ovšem neberou ohled. A vyrazí do útoku.

•

Nejenže má úsměv filmové hvězdy, ale na svých osmdesát let se pohybuje až překvapivě hbitě! bleskne hlavou Aničce. Ono to ale bylo odjakživa děvče se špatným odhadem. Toník se pohybuje extrémně rychle i na poměry světových atletů.

Také proto, jakmile vrazí do vozíku, který se explozivně změní ve fontánu chrlící bílé pilulky, přelomí Aničce obě nohy a setrvačností s ní vletí zpět do výtahu. Jako v každém správném hororu z kabiny vystříkne gejzír krve, jehož spanilý let doprovází dívčí řev a démonův apetit.

O chvílku později přeběhne spokojený Toník pohledem po tlačítkách příslušných pater, vyštourá ze zubů kus lebky, řihne a zvolí.

Příští zastávka: přízemí.

•

Dveře se rozevřou jako čerstvá rána: vylije se z nich krev a zbytky tělních tekutin. Nejde o kubrickovskou záplavu pustošící okolí, ale jistý efekt výron má.

A nikdo si ho nevšimá.

Hodiny na zdi odbíjejí jedenáct. Vstupní hala je plná slabě hrající výtahové lounge odrhovačky a šokujícího optimismu, který má nově příchozím vnutit pocit, že se tady budou mít dobře. (O to větší překvapení, až se pod kobercem objeví lino.)

Za přepážkou sedí sestřička, které zřejmě jedna výplata nepokrývá náklady na tetování a chlást, a tak si stříhla i vrátanou. Spánek se stejně přeceňuje. Piluje si nehty a jedním okem pomrkává po miniaturní televizce pod pultem.

Toník vykročí z výtahu – než ho ta hromada kovu zase pohltí – a pomalu, s dobře zahranou stařeckou neohrabaností, vyrazí k východu.

„Kampak máme namířeno?“ pozdraví ho manikérka, aniž by se na důchodce podívala a všimla si, že má na sobě zbytky čtyř lidí.

„Na p–“ Toníkovu první větu po vtělení zasekne prásknutím dveří požárního východu, o které se opírá udýchaný, za kolena se popadající Richard.

Pohledy obou mužů se střetnou a ve vzduchu se najednou zhmotní Sergio Leone se svou vemlouvavou adorací zaujatých očních bulev. Ennio Morricone se vmísí do výtahovky a zamíchá do ní napětí. Cvrčci necvrkají. Nahrazuje je pilování nehtů. Jemný šelest televize se snaží maskovat za poleující chomáč chrastí.

Čas se zcela vkusně rozhodne zpomalit, hudba se protáhne a pohledy se slíjí v dokonalý kruh.

Toník se narovná, změří si multifunkční sestru, v klidu se nadechne a tentokrát se rozhodne, že jeho první větu už nikdo utínat nebude: „Na procházku, Jarmilko, na procházku.“ Usměje se na Richarda, který nevěří vlastním očím, ale zjevně se nehodlá bránit a pomalu zacouvá na požární schodiště.

„Tak dávejte bacha, dědo, venku je to v tuhle hodinu pěkně vostrý.“ Sestřička si prohlédne perfektně opracovaný černý nehet a teprve pak mrkne na Toníka.

Ten už je ale pryč.

2

Připomínat, že svět je plný démonů, je úplně zbytečné. Rovnou byste mohli vykřikovat v krematoriu, že zbytky kostí se po žehu musí ještě pomlít. Všichni si přítomnost nadpozemských sil uvědomujeme, ale málokdo ji veřejně uznává.

Celá společnost je postavená na kolektivním nevědění, že svět není takový, jaký se na první pohled zdá. Hlava každé velké korporace je démon, většina nejbohatších „lidí“ na světě jsou démoni. Protože na rozdíl od přechytralých savců vědí, jak se vydělávají peníze, a nevěří na strašáky ve formě pekla či utrpení. Všichni už tam byli a zažili to nejhorší.

Démoni na Zemi jsou jako znovuzrození, kterým zůstaly vzpomínky na minulý život, pobyt tam dole a následný opětovný start. Už dávno se sem nevracejí, aby vraždili, plenili a ničili. Obvykle tím na sebe akorát zaměřili pozornost nějakého šikovného lovce, který je pak nakrásně poslal zpět.

Moderní démoni jsou chytří. Na Zemi se vracejí, protože se na ní dá snadno žít. Stačí nebýt člověk, pouze tak vypadat, a svět jim leží u nohou. Vědomosti minulé uplatní i dnes, protože lidé ani společnost se nemění, vyvíjejí se cyklicky. Opisují kružnici. Když mají silný rok, udělají Hegelovi radost a stříhnou si spirálu. Ale jen občas. Důležité jsou kulisy, protože ty se střídají a jejich prostřednictvím si každý nýmand ilustruje svoje lepoperele, kterému říká život: jakmile je vybarvené trochu odlišným odstínem šedi, hned má pocit, že je všechno jinak.

Není. Každý démon to ví, protože se dívá na svět z perspektivy stovek let. Všechno už zažili, až na pár extrémů proto dokážou předvídat chod událostí. Svým způsobem vidí do budoucnosti. V tom je jejich síla a převaha nad kýmkoliv jiným.

Tondův hlavní problém tudíž spočívá v neposlušnosti paměti, která se mu nechce vrátit. Jako démon má pouze hlad. Jako člověk má všechny základní dovednosti původního Tonia. Mluví, dýchá, chodí, rozumí... A když se mu vlastních vzpomínek nedostává, pracuje aspoň s nově získanými.

.

Koncept peněz pochopí ještě toho večera, kdy uteče z domova důchodců cynicky pojmenovaného Světlo. Že se prachy v těchto končinách vydělávají buďto v malém množství hnusnou prací, nebo ve velkém v podstatě nicneděláním, odhalí takřka okamžitě. Někdy tou dobou mu v hlavě začne hlodat myšlenka, že se chová adekvátně česky. A že by se potřeboval vysprchovat, ačkoli sprcha z jeho pohledu může být klidně mučicí nástroj.

Tu noc sežere tři bezdomovce, jen aby zjistil, že mastné vlasy a krystaly zaschlé moči tvoří velmi rafinovanou kombinaci s omamným buketem. A že ještě líp chutnají, pokud si před jejich konzumací dáte něco, čemu se tu říká cigáro. Posléze ideálně také.

Když se to vezme kolem a kolem, fakt, že s krabičkou plnou cigár je život daleko snesitelnější a chutnější, je nejvýznamnější objev nejen té noci, ale i mnoha dalších. Následně se k nim přidají drogy, chlást a sex.

Kdybyste se po třech dnech na svobodě zeptali tohohle podezřele funkčního osmdesátníka, jestli je život krásný, jako odpověď by vám vzal všechny prachy a podle chuti by vás ošukal a sežral, nebo pouze sežral. To jen pro případ, kdybyste si nebyli jistí, že se mu mezi lidmi opravdu líbí.

Čtvrtý den je na Tondovu hlavu vypsána odměna.

3

Martin byl odjakživa systematický člověk. Vždy dělal vše rychle a efektivně. Stíhal víc věcí zaráz. Málo mluvil, víc jednal.

Martin je sociopat. Ne od přírody, je to jeho volba. Pomáhá mu to při práci.

Martin je lovec.

•

Původní plán byl nevzbudit děti. Cíl proto chtěl zlikvidovat svým oblíbeným Takumi-Yari. Jednoduše podřezat. Opustit dům.

Samozřejmě, když váš terč váží skoro dva metráky, stačí malá nepozornost a stejně okolo sebe rozpoutá chaos.

•

Kuchyně je napadrtá – Beatrix Kiddo by se mohla učit. Cíl je zlikvidován. Martin utírá nůž.

Dvě asi šestileté děti stojí přimražené šokem vedle něj. V pyžamech. Obě po Martinovi koulí psíma očima a snaží se ho přimět k výbuchu. Martin jim pohled vrací.

Protože může.

Být sociopat z přesvědčení však má i své nevýhody – nedokáže je zabít nožem.

Martin po sobě nicméně svědky nenechává.

Takže děti zastřelí.

•

Ve dveřích mu poněkud opožděně dojde, že by po sobě mohl uklidit. Pomyšlení na vlastní nedůslednost ho skoro vyvede z míry. Vráť se a na sporáku otevře všechny čtyři plynové ventily. Ve vchodových dveřích si trochu zmoduluje hlas a objedná pizzu.

Odjíždí s pocitem dobře odvedené práce.

.

Mobil zazvoní zhruba v polovině cesty domů.

Martin za jízdy netelefonuje.

I tak to ale po letném přehlédnutí displeje zvedne.

Dva body.

Jeho volvo tiše vrní, takže je z druhé strany slyšet pár zřetelných vazeb a měkkých souhlásek. Obzvláště ty ve slovech „Vořezálek“, „vyřídít“, „břídil“ a „prašule“. Přívlastek „snadný“ je rozpoznatelný zcela perfektně, protože v momentě jeho vyřčení oddaluje Martin telefon od ucha a hovor utíná.

Šlápne na brzdu, stočí auto do smyku, aby skončil v protisměru, a zatlačí plyn do podlahy.

Deset bodů. (Kde je policie, když si může vydělat jeden řidičák a měsíční výplatu?)

Práci stihne ještě dnes.

Jako zákusek.

4

Vzpomínky na utrpení a na práci jsou vám úplně k ničemu, jestliže máte v podstatě neomezený přísun žrádla a chlastu a vaše tělo nelidsky regeneruje. Tónu absence paměti navíc netrápí, protože když už totiž jednou máte skutečnou amnézii, neuvědomujete si, že jste něco zapomněli.

Po uličkách plných řádně uleželých bezdomovců se obchodáky ukázaly jako druhé nejlepší místo na Zemi. Ne ty velké, kde jsou hadry ušité z marnosti a ochranka je velice háklivá na krev či zabíjení zákazníků. Potravinové obchody. Nekonečné regály vína a alkoholu, při jehož konzumaci doufáte, že oslepnete a umřete. Tedy pokud vám zbývá alespoň špetka soudnosti.

V takových kšeftech vás u vchodu sice nikdo nevíta, ale také se nestane, že by vám bezpečák bránil vejít proto, že se už čtvrtý den živíte zraním všeho, co se hýbe. A bezdomovců, kteří se nehýbou.

Stopadesáticentimetrový stařík má madlo vozíku skoro pod bradou. Jak ho tlačí před sebou, vypadá téměř biblicky. Dal by se o něm vyprávět příběh, že prošel peklem a jeho finální zkouškou je nakoupit ve světě, kde průměrná výška začíná třicet centimetrů nad jeho hlavou.

Kolečka šilhají a zatáčejí do stran, takže vozík spíš nejede.

Během pobytu na tomto světě Toník již vycítil, že vzhledem k jeho věku a velikosti se od něj vyžaduje jisté zasazení do společnosti. Podle všeho žije správně, jestliže si hlasitě stěžuje, zavazí a neřídí se tempem mladšího stáda. A čím víc lidí nasere, aniž by je posléze zabil, takže v nich bude vztek hlodat zbytek dne, tím víc bonusových bodů získá. Pravidla jsou to sice zbytečně lidská, ale jejich pečlivé dodržování mu

podvědomě přináší radost. Navíc si na něj nikdo nedovolí, protože by k němu měli všichni cítit úctu.

A tak vši silou tlačí vozík, vráží do kolemjdoucích, zastavuje v polovině kroku, aby okolo něj nemohl nikdo projet, a tváří se velkomožně. Jakmile se nabaží své nadřazenosti a zavítá do sekce s alkoholem, na chvíli zapomene, že lidské utrpení je vlastně docela chutnější než chlast.

A začne ládovat vozík tím největším hnusem, co má volty a lahev.

Teprve po pěti přírůstcích si všimne, že ho někdo pozoruje od regálu s vínem.

Noblesnímu páru chybí k dokonalosti jen hůlka, monokl a na čele vytetovaný rodokmen s úmyslně vynechanými in-cestními větvemi. Jejich rozhovor o víně je povrchní, slovíčka lacině vyumělkovaná a chuťový rozhled odkojený obchodákovou kvalitou smetiště Evropy. Přesto se v nich najde bezmezná touha pohrdat Toníkovou vodkou.

Důchodce dojede regál a začne nabírat zelenou. To už vinaři pouze stojí a nevěřičně zírají, šeptají, pomlouvají a ukazují prstem. Takže si démon jednu flašku rovnou otevře a půlku jí na počkání vypije. Nato vytáhne cigáro a zapálí si. Táhne dřív, než škrtá – tak moc se těší. Následně vyjede půl válce a kouř při vyfukování vdechne zpět nosem. Podívá se k regálu s vínem a vypustí.

Pár se tváří, jako by před nimi právě ošoustával čivavu.

Špalek tabáku proto zapáchne zpět do křivého úsměvu.

A nabírá dál.

A čeká.

A pár se vydá pryč.

Chytrý pár.

Vozík Toník doláduje trochu zklamaně, zahodí nedopalek a vydá se k pokladně – na každém hrbolku vtíravě cinká. Příjemně ho z toho mrazí v zádech. U pokladny ignoruje veškeré okolí, tváří se normálně a poručí si tři kartony Marl-borek. Platí samozřejmě hotově: snaží se vybírat bankovky, na kterých není krev.

Dav u dveří rozráží se vši vehemencí: lahve se o sebe slastně třou a zvonivě hekají. Lidé obracejí oči v sloup a ustupují.

Dveře na fotobuňku se neotevrou, necítí totiž duši a jejich tvrdohlavost je pověstná. Tonda proto musí počkat, až půjde někdo další – za odměnu se na dotyčnou paní s dcerkou usměje.

.

Parkoviště je plné lidí a pojízdných vraků. Zahalené tmou. Temná zákoutí se vykrádají zpod aut, stíny kříží své paprsky v erupcích absolutně temných míst. Igelit šustí v symfonii nákupní horečky. Reflektory nasvěcují scénu s elegancí zavinitou do náhodnosti.

Toník samozřejmě nemá auto. Na co by mu bylo? Vozík tlačí z parkoviště jako kočárek plný na kost zmrzlých dětí. Jedno rovnou vytáhne, ukrotí mu hlavičku a začne chlemtat jeho krev. Volty příjemně pálí. Chuť neexistuje. Pokud tedy nepočítáte zoufalství – pak by jí totiž bylo na rozdávání.

První doušek se mu rozlije ústy jako tlaková vlna termického granátu. Buňky řvou bolestí a kapitulují, prokrvení je extrémní, nával horkosti okamžitý. Něco v hlavě mu říká, že kdyby otevřel pusou, vyšlehl by z ní plamen. A tak polkne.

Trhne to s ním, přestože je démon. Teplo se mu rozlije krkem a pokračuje na hrud, břicho... Penis se mu zahřeje někdy tou dobou, kdy se dostaví bolest a uvědomění, že ho nehřeje chlast, ale krev, která mu teče z díry v krku.

Slyšet nejsou ani další tři výstřely: obě kolena mu téměř současně explodují v kostěnou tříšť. Následuje zhruba půlsekunda klidu, kterou neznámý potřebuje na zamíření.

Toníkovi je jasné, kam půjde další kulka. Kolena ho utvrzují v tom, že nikam neuteče. Ani spadnout nestihne.

Vtipné, jak se mu z otevřených ran kromě krve valí taky mračna kouře. Ještě vtipnější, jak jsou průniky malé, ale na druhé straně má skoro přetržené nohy. Jednoduchá rovnice. Jednoduchý výsledek.

Třetí projektil mu pleskne přesně nad kořen nosu.

V prvním okamžiku dokonce ani necítí bolest – tedy žádnou novou bolest. Jen jemné mravenčení a horkost krve stékající mu po tváři. Pak nařezaná hlavička kulky v jeho hlavě

rozkvete a potáhne zem abstraktní mozko-kostěnou tapetou
zahuštěnou myšlenkami.

Květinová síla.

5

Jistěže se Toníkovo tělo probudí. Démon uvnitř svou schránku totiž miluje až moc na to, aby ji nechal tak snadno umřít. Procitne přehozený přes stůl, který mu sahá zhruba k pánvi, přišpendlený runovými pouty a s hlavou plnou původního obsahu.

Místnost má krychlovitý, naprosto precizní tvar. Zároveň je kompletně bílá a vypálená halogenovými světly, takže orientace v ní je podobná jako v nekonečném prostoru. Naštěstí je tu podlaha a dvojice goril hlídající dveře.

Tenké černé kravaty, drahé černé obleky, bílé košile, černé, neprůhledné brýle. V okolním oslňujícím světle mnohem víc potřeba než výstřednost.

V místnosti je hrobové ticho. Vyplňuje ji jak čerstvě nalitý beton: tuhne a snaží se ji svým objemem rozervat. Tondovi tepe v hlavě krev. Srdce vyburcované adrenalinem mu v lebce udusává hlínu na čerstvě zahrabaném hrobě. Ale ne proto, že by si potřeboval zvyknout na nový mozek nebo že by jeho lymfatický systém po obnově ještě pořádně nefungoval.

Démon je zkrátka nervózní.

A nahý.

Levá gorila, v duchu si ji pojmenuje Jednička, si přimáčkne v uchu sluchátko a něco zašeptá.

V adrenalinovém návalu člověk obvykle vnímá čas zkresleně – plyne pro něj daleko pomaleji. Pro Tonda ne. Napočítá přesně 63 vteřin, než se s vrněním elektromotorů posouvajících tuhou balistickou vystýlku vsunou dveře do stěny. V temném otvoru se objeví středně vysoký oblek s holou hlavou, monoklem v levém oku, freudovským doutníkem a nakažlivým úsměvem.

Toník si pokusem o vyproštění z pout málem urve obě paže. Jeho bleskový plán však selže: nepovede se mu utéct ani se zmrzačit. Tak si aspoň vykloubí obě ramena.

Oblek má jméno. Každému démonovi při jeho vyřčení spadne do žaludku obrovská dělová koule a následně se mu hydraulicky stáhne prdel. Každému bez ohledu na délku pobytu mezi lidmi, protože některé informace se k vám zkrátka dostanou, i když je nevyhledáváte. Prostě před nimi není úniku.

A před touhle už vůbec.

6

Adler.

Adler je prase. Taky zakladatel individuální psychologie. Ale hlavně prase. Prase v tom nejhorším smyslu slova. Žádná pozemská řeč nemá k jeho preciznímu pojmenování adekvátní prostředky. Což je svým způsobem logické, protože z tohoto světa nepochází. Odkud je, líčí pouze legendy. Jeho skutečná podstata je známa jen několika málo žijícím, kteří se o své informace z pochopitelných důvodů odmítají s kým-koliv dělit.

Démoni pro něj jméno mají, v lidském těle se však nedá vyslovit.

Adler si rád hraje.

7

Adlerův úsměv je tak bestiální a neskrývaný, že je cítit v celé místnosti. Pouhá jeho přítomnost vás drží pod krkem a šep-tá vám něco zvráceného do ucha. Narušení osobního prostoru však není jediná radost, kterou Toníkovi dopřává.

Démonův anální věnec někdo neúprosně roztrhal a rozhodil po místnosti. Zbyl jen kráter zamazaný hovnama a krví. Adler funí a přiráží s pravidelností i hloubkou ropného vrtu. Tonda se rozhodl, že tomu starému praseti nedopřeje radost, a tak neskučí, vlastně nevydává ani hlásku. Gorily u dveří se na slastnou sodomii nemůžou dívat a pro jistotu se – skryty za sluneční brýle – obě koukají do stran.

.

Koho by napadlo, že se jednoho dne pokusí slušně nakoupit alkohol a místo vytouženého deliria bude o nějakou chvíli později přemýšlet, jak asi dlouho může trvat odporně starému postrachovi, než se udělá do zahovněného oraniště, kterému se kdysi říkalo prdel. Vaše prdel.

Skrz bolest si Tonda není jistý, jestli už k tomu nedošlo. Adler se v něm teď klidně mohl štourat ocelovou trubkou nebo vyřezávaným mamutím klem.

Najednou se příraz protáhne a prohloubí. Adler vydá přidušený, podivným způsobem drhnoucí výdech a poplácá démona po levé pěstce. Následuje šustění kapesníčků, standardní zapínání poklopce a utahování pásku. Adler se objeví Toníkovi ve výhledu a tváří se značně spokojeně. Svým úsměvem, takhle přímo zblízka, by dokázal uškrtit slabšího démona. „Výborná práce, Tondo,“ pochválí dotyčného

za nečinnost. „Teď si půjdu na chvilku odpočinout a pak si to zopakujeme.“ Jeho smích připomíná morové krákání. Pravačkou si přilepí vlasy ke zpocenému čelu. „Však uvidíš,“ nevědomky se olízne, „časem se ti to začne líbit.“

Tonda se pokusí zalomcovat popruhy. Se stejným úspěchem jako předtím.

8

Adler se do místnosti doslova vnese. Voní čerstvou sprchou a smrdí sviní. Taky smrtí. Gorila za ním veze ocelový vozík s pracovními nástroji, i když v Adlerově případě by se jim spíš mělo říkat hračky. Možná trochu kontraproduktivně je náčiní zakryté kusem látky. Přece jen by se Tonda nejspíš vyděsil víc, kdyby věděl, co je pod ním.

Ještě v jeho zorném poli Adler začne svůj orální taneček: „Takže za sebou máme první rande, dostali jsme se na třetí metu a protáhli jsme potrubí. Možná by nebylo od věci se trochu poznat. Mysli si, že jsem staromódní, ale já nemám rád lidi, co jdou životem s heslem ‚ošustit, opustit‘.“

Toník se ani nepokouší utéct. Doteď jej totiž paralyzuje bouřící uragán britké mokřavé bolesti. Pokud by si měl tipnout, má místo prdele díru velikosti a hloubky tankové hlavice. Jámu, kterou ještě někdo zaklel, takže se nehojí a místo toho doutná. Není mu úplně jasné, jak je možné, že ho takové „obyčejné“ zranění tolik trýzní. Zeptal by se Adlera, v čem je háček, ale stejně by nedostal odpověď.

„Že jsi démon, je mi samozřejmě jasné. Proto jsem tě koupil a díky tomu si užíváme. Ale já bych chtěl víc. Víš, navzdory mé slabosti pro rozkoš jsem totiž stále vědec. Rád poznávám nové zajímavé druhy – zvenku i zevnitř.“ Usměje se. „Takže se mi zkus představit.“

Založí si ruce na prsa a čeká. Jeho obtloustlé tváře se lehounce začínají potit nedočkavostí, v očích mu hoří to neidentifikovatelné něco, čemu rozumí jen hrstka mlčících vyvolených. „Doporučil bych ti odpovídat,“ dodá a jeho niterní neznámo exploduje v záblescích energie. „Prý jsem krapet vznětlivý.“

Vedle spousty zásadních problémů včetně plešatého péra a jeho penisu má Tonda jeden kritický – stále neví. A tak Adlerovi nic neřekne, protože kdo lže, ten krade. A Tonda není zloděj, všechen majetek vždycky nejprve připravil o majitele.

„Obvykle to neříkám, ale jsem rád, že neodpovídáš,“ prohlásí Adler po pár vteřinách, aby završil svůj značně kýčovitý přednes, který musel nastudovat z nějakých špatných filmů.

A strhne plátno z vozíku.

9

Nejdřív není nic.

Nic není.

Nic je však až překvapivě společenské a nenechá se dlouho zdržovat osamělostí. Začíná být. Houstne, zhmotňuje se. Ze své podstaty je sice prázdné, ovšem pokud máte někdy pocit, že Nic je ve skutečnosti Něco, je problém ve vás, nebo ostatní nechápou neexistenci tak, jak jí rozumíte vy? Tondovo Nic je černé a pohlcující, ale je. Vznáší se samo o sobě, což se mu samozřejmě nelíbí.

Vedle Nic se proto zjeví zima a spojí se s ním. Jenže zima už není prázdná a ve své podstatě Nic neguje. Takže nakonec zůstane pouze mráz zalézající do morku kostí, devastující buňky a přilepující víčka k bulvám.

A s ním přijde bolest.

Když sníte, obvykle vás zima neochromí. Možná trochu ovlivní váš tok nevědomí, ale nic zásadního s ním neudělá. Bolest má na druhé straně tu skvělou vlastnost, že kdykoliv se zjeví v nadměrném množství, nevědomí ustříhne. Pokud se ve snu zraníte, čeká vás probuzení.

Ovšem když Tonda otevře oči, trpí jako pes, a stejně má neodbytný pocit, že stále sní. Stojí totiž uprostřed kráteru, který je hluboký dobrých deset metrů a jehož stěny jsou kompletně pokryté ledem. Kdo by se mu tedy divil.

Nevzpomíná si na nic od té doby, co Adler sundal hadr z vozíku smrti. Nemá ponětí, jak se ocitl na dně ledové díry.

Může to být Adlerova hra? Hrabe se mu v mozku? Neměl by být něčím podobným schopný proniknout? Přece jen je démon, i když to je v podstatě skoro všechno, co o sobě ví.

Jeho novorozenecká amnézie se přestrojila za sestru milosrdnou, která s sebou nese košík plný výpadků paměti.

Zatne zuby, soustředí se a pomyslně roztrhne roušku okolní magie. A samozřejmě na žádnou nenarazí.

Uvědomění, že nespí a vše kolem něj je reálné, mu podkopne nohy. Kvůli mrazu se místo sednutí spíše zlomí. Jeho pŕlky mu posléze připomenou, že je stále nahý.

Dobré vědět.

10

Dva problémy.

Předně – pokud se co nejdřív nedostane ven z kráteru a ideálně někam, kde je aspoň trochu tepleji, umrzne.

A dále – kráter je pokrytý ledem, což v podstatě znamená, že někdo v okolí kompletně nechal roztát sníh a pak ho zase přinutil zmrznout. Pravděpodobně se to stalo během hloubení jámy v místech, kde stálo Adlerovo panství. Takhle myšlenka vychází z předpokladu, že nebe je úplně černé a jsou na něm vidět hvězdy – díra tedy nevznikla v oblasti se světelnou polucí. Teorii podporuje také fakt, že se do propadliště nehroubí auta a nikdo si z okrajů Tondy nefotí.

Pokud ale Toník skutečně něco udělal, zničil při tom sídlo jednoho z největších jmen v republice a zároveň přežil. Jeho výkonu si někdo musí všimnout.

Takže vlastně tři problémy!

Brzo nejspíš přijde návštěva a zkusí Tondu ulovit, zabít nebo vyslýchat. Což nakonec podtrhuje hlavně problém číslo jedna: i kdyby zmrzl, nezemře. Každý lovec démonů bude nicméně daleko nadšenější, když svou oběť najde ztuhlou a neschopnou útěku.

Otázkou je, jak se dostat z ledového kráteru?

.

Kosti jsou ve skutečnosti docela odolné, uvědomí si Tonda v okamžiku, kdy už řeší, jestli z něj obscénní postoj udělá po zamrznutí šokující sochu, nebo provokativní terč: hlavou mu zrovna litaly myšlenkové kulky, které z něj trhaly tkáň a obnažovaly jeho tvrdé jádro.